

CSIKKI LAPOK

Feladás kiadó: Osv. VÁKÁR LAJOSNÉ	Egész évre Félévre	Előfizetési ár:		Nyitólévi költségek díja soronként 1 Pengő Készletek nem adóznak vissza. Hirdetési díjak a legelőszóban számítottak. Kiadóhivatal: Csikszerecs, Apafi Mihály-utca 15 sz.	Feladás szerkesztő vitéz Révész György
		Pengő 6.— 3.—	Regyedőre . Pengő 1.50 Példányonkénti ára 12 fillér		
		Külföldre egy évre 12 Pengő. Megjelenik minden vasárnap			

Falu-látogatás.

As Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület (EMKE) csikmegyei osztálya elhatározta, hogy népünkkel állandó kapcsolatot teremtsen. Vasárnaponként felkeresik a csikki falvak székei népét. Tiszán magyar lakosoktól hajtót emberek válla kosznak arra, hogy hetenként kimennek a falvaikba, hogy sorskérdéseinkről a magyar jövő kilátásairól népünkkel elbáncsáljunk. Igyekszünk, hogy ezen előadások egységes gondolkodást teremtsenek, népünket szerte és egymás megbecsülésére neveljék.

Nem lehet elég tisztelettel gondolni erre az őszetlen munkára. Háboru van. Ilyenkor tudjuk, hogy nehezebb az élet. A csikki embernek külsőben sem könnyű a dolga. Hát még olyan időkben, amikor még szűkebbre forja az élet a kényserítő körülmény. Hamarabb fogy ilyenkor a türelem és gyorsabban iszul a fegyelem.

Érzi azt mindenki, hogy milyen időkben nagy erkölcsi tartalékokra van szükség az emberi léleknek, hogy bírja az iramot. Az a nép amelyikben a végső célra vonatkozóan nincsen kialakulva az egységes hit, bizony nem számíthat semmi eredményre. Erre a legjobb példát mindig a román megszállás ideje mutatja. Nekünk magyaroknak, akkor milyen világosan meg volt adva és mutatta az egységes magartásunknak a célja. Éz ennél megfelelően olyan egyek tudunk lenni, olyan egységet tudunk kifejteni, amilyenre alig van példa nemzetünk életében.

Igy kell ennek ma is legyen. Hogy ezt elérhessük ismét meg kell és meg is fogjuk találni azt az egységes magyar célt, amiben minden magyarnak binnie kell és minden erejét, áldozatát, kitartását és szenvedését össz pontosítania kötelessége.

Az EMKE csikmegyei munkája ezt a végső nagyszerű magyar gondolatot viszi ki a csikki falvak népe közé. Ne vesszünk el, ne aszarkodjunk egymásra, hanem találjuk meg építsük ki egymás lelkéhez azt a közös nagy magyar célt, amiért érdemes egyik a másikat segíteni, támogatni és szeretni is.

Ennek a gondolatnak jegyében fogadjuk minden közösségben szívesen a közösségek ezeket az őszetlen munkáit, akik az EMKE zászlója alatt kimennek népünk közé. Hallgassuk meg őket, szeressük és barátoszkodjunk azokkal a magunk magyar világát építő kulturával, amelyet ezek az emberek szolgálnak.

Éppen ideje, hogy a világon senki mással ne törődjünk, mint magunkkal. A magunk magyar életével és jövőjével. Próbáljuk meg a világnak minden kérdését csupán és elsősorban a magyar jövő szemüvegén keresztül látni és szolgálatunkba állítani. Főleg pedig tanuljunk meg, hogy soha ne vesszünk el és ne veszünk el össze a más bajáért. Van nekünk éppen elég sok és nagy bajunk ahhoz, hogy megértjük az idők szavát, amely valósággal ordítja a nemzetek jövőbeli kötelességét.

Az EMKE esirányu munkáját becsüljük meg fordítsuk javunkra.

— Köszönettel tájékoztató. A m. kir. Közelítési Miniszter Úr karöltve a többi miniszterekkel megállapította az egyes havi adókat legmagasabb eladási árát és rendeletet adott ki a termelési szerződés nyilvántartás, a gazdasági munka végzésének biztosítása és a munkabérmegállapításra általánosan kötelező új irányelvek jóváhagyása tárgyában. A fentiekre bővebb felvilágosítást ad a csikszerecs m. kir. Közelítési Felügyelőség, Szentlélek u. 8.

Dramai részletek Sztalingrád védőinek végső küzdelmeiről.

Sztalingrádban a deli csoport hősi végső harca után a bolsevikiek már január hó 31-én egész tamadó hadseregüket az északi szakasz védői ellen vonták össze. S. recker gyalogsági tabornok kötelekei az ipari városrészben mindazonáltal az elhárító harcot merész kitörésekkel olyan sikeresen folytatják, hogy a bolsevikiek több kiserődjet kifúszotték, más helyen pedig súlyos veszteségeket okozva visszaverték.

Február hó 1-re virradólag a bolsevikiek számos nehézágyút vittek állásaikba, amelyek létfő hajnal óta a védők állásait szakadatlanul lövik. Tűzük pergőtűzé fokozódott, amelyben a nehéz ágyúk és aknavetők számai vesznek részt. Mivel a német tüzérség csak egy löszerkészlete miatt nem tudott hatásosan válaszolni, érzékeny veszteségek elkerülhetetlenek voltak. A szovjettüzérség valósággal felszántotta a német védők romokkal teli területét. Amikor a német tüzérek elhagyták, — mert utolsó gránátjaikat a páncélesoknak tartogatták — a szovjet harcikosok megindultak. — Mőgöttük gyalogság hőmpölygött. Amikor már csak néhány méternyire voltak, a német állásokból, a löcserekben és pincékben elhelyezett állásokból a németek megsemmisítő tüze fogadta és hatalmas réseket vágott a támadók soraiban. Örökig tartó makacs harc után a védők már teljesen eldőttek löszereket és csak ekkor tudott terti nyerni a szovjettámadás. Sztalingrád védői akkor is helytálltak a szuronyra, puskatűzzel szálltak szembe a tuleróval. A vontatógépek gyarban és az ágyugyarába, ha nem is tudták megakadályozni a szovjethadosztályok számszerű fölényben lévő erőinek előnyomulását, a betörések helyét nagyszámu kisebb sündisszó állásokban eltorlaszolták és meg tudták magukat tartani mindaddig, amíg az eszaka véget nem vetett az egyenlőtlen küzdelemnek.

Sztalingrád sorsa tehát beteljesedett. Egy német hadsereget, két román hadosztályt és egy horvát eszedet, több mint két hónapi hősi küzdelem után a tuleró felmorssolt. A német férfiak kilőttek utolsó töltényeiket, azután megragadták a rohamkeseket és utolsó lehetőségekig verakodva hősi halált haltak a német jövőért. Mielőtt rádió-állomásukat felrobbantották Hitler elítették és az ő nevével ajkukon némutáltak el.

Hősi példa. Amikor olvassuk imádságos lélekkel áldozunk hősi emlékek előtt. Higyjünk abban, hogy az utolsó győzelem joga azoké a nepeké kell legyen, amelyek ilyen hősi módon tudnak meghalni hasájukért.

Sztalingrád hősi védőinek végső harcáról a Német Távirati Iroda ezt közli: Az életrehalálra viaskodó védők: már csak rövid rádiójelentések kötötték össze a külvilággal. Amikor a veszély a legnagyobb lett, a 6. hadsereg ezt a jelentést küldte: „A belváros legmagasabb házára kitűztük a horogkeresztet zászlót. E jelkép alatt folytatjuk a végső harcot!” E pillanattól kezdve a GPU épületén, magasan a romok felett, a fagyos téli hóviharbau ott lobogott a német hadizászló mindaddig, amíg a köröskörül becsapódó bombák repeszdarabjai szét nem szaggatták a jelvényt.

Január 27-én az egész város egyetlen tüz-tenger volt. A bolsevikiek páncélosokkal és ágyúkkal vonultak fel a mőgöttük szőnlőtt a gyalogság, de semmit sem értek el. Csak a vontatógépek gyárral szakadt meg az összeköttetés és nagyon fogytán volt már a lösz. Éjszaka

uj löszmegek váltották fel a szétvert kötelekeket és hajnalban a bolsevikiek újra rohamostak. A Zarica-vonal mellett alig lőttek ki az utolsó töltényt, már kivont karddal, szuronnal és asóval az ellenség sorai között voltak a batorosok védők és elcsigázott testüket az utolsó erőfeszítésre kényserítették. Üdötték-vágták a saját páncélosoktól elorehajtott bolsevik lövészeket, ezt az emberaradatot azonban megállítani nem sikerült. A Zarica-arcvonal megtört a tuleróval szemben. Az ellenség további erővel akart előrenyomulni, de tetterős tisztek összeszedték a szejjeiszort katonákat, bezárták az arcvonalat és előretörve három páncélos megsemmisítettek.

A bolsevisták ekkor északfelé húzódtak. Az északi német harcscoport sündisszóállást alkotó, erőteljesen visszacsapott és elpusztított két páncélos. Az ellenségnek ismet fedeznie kellett magát, de január 29-én reggel újabb tamadásra indult. Páncélos gránátosok, németek, románok és horvátok és mősszakiak, tüzérek, legelhárítók, irnokok, hajtók és a talajszemélyzet váltakozva állott egymás mellett az elkeseledett közelharoban a 14. páncélos hadtest parancsnokságon a legelső vonalban és a tuleróval szemben megtartva állását, szétverte a tamadó hullámokat. Súlyos veszteségeket szenvedtek, de az arcvonalat mégis tartották a nyugatról és delről jövő tamadás ellen utolsó erejükkel az utolsó gránátig. Másnap az ellenség megkettőzte erőfeszítéseit. — Mindenfelől pergőtűz seperie végig a terepet. Az ellenséges páncélosok is újabb rohamra indultak ekkor. A szurony gyenge a páncélosok és gránátosok ellen. Végül már csak néhány tüzér tartotta parancsnokaival egyült a sündisszóállást a GPU épülete körül, mintegy 300 méteres körzetben. Ellenállásunk a véget jarta. Nem a fegyver és a tuleró, hanem a nélkülözés, a hideg és mindenekefelett a löszerehiány törte meg ezt a hősi védekezést.

Rádió ezenekben a tragikus pillanatokban a következő üzenet érkezett: „Hallgattuk a Führer kiáltványát... A nemzeti Himnusz hangjainál talán utójára emeltük karunkat német közösségre... Odáin tombol a harc... A bolsevikiek szétzúrták a magas épület falait.” Így szólt az utolsó üzenet, amikor Paulus vezértabornagy kiadta a parancsot: „minden pusztítsatok el!”

Ezután gyorsan következtek a robbanások. A hatalmas épület összedőlt. A város északi részén harcolok ebből értesültek a csoport sorsáról. Most már tudták, hogy felkészülhetnek a legvégső ellenállásra. Kis idő múlva pergőtűz zudult az északi városrész osarnokromjaira. Az egész osarnokot megöltötte a lövedékek fölsikkeitő szája, a láng és a füst. Az ellenség tamadott, de az első tamadó hullámokat visszaverték. A veszteségek súlyosak és a nehézfegyver, löszér lassan kifogy. Ennek ellenére kitarítottak. Február hó 1-én a tűz és vas poklában még tartotta őket kemény akaratauk. Február 2-án elküldték utolsó rádióüzenetüket, amely így szólt:

„Legnehezebb haroban az utolsó emberig megtettük kötelességünket. Éljen a Führer, éljen Németország!” Ezzi lehanyatlott a német lobogó Sztalingrádban.

— A Legoltalmi Liga csikszerecsi csoportja 1943 február 15-én délután 16 órakor, határozatképességen esetén pedig 1943 február 23-án 16 órakor a városban a képviselőtestületi teremben közgyűlést tart. A Liga vezetősége köri a tagok megjelenését, különösen fontos a ház- és körzetparancsnokok és helyettesek megjelenése.
2x A Légvédelmi Liga vezetősége.

Néhány szó a Dohnányi—Zathureczky hangversenyhez.

Nem kritikát, hanem megemlékezést írunk arról a hangversenyről, amelyet méltán nevezhetünk városunk ünnepeinek.

Dohnányi Ernő, nemzetünk egyik büszkesége, a világhírű zongoraművész és zeneszerző, a kiváló karmester hangversenyzett Zathureczky Ede művészarszával városunkban. Szemről-szembe láthattuk őket a hallhattuk azt a magasrendű művészetet, amelyet hallani ma már — Istennek hála — nem csak a kiváltságosok előjoga, hanem minden emberé, mert módot találtak arra, hogy nagy, sőt a legkisebb vidéki városokat is felkereshessék.

Jóllehet, a zenei műfajok legművészeiből, legkomolyabb tornájából, a szonáta képezte a műsort, amelynek megértéséhez — úgy mondják — bizonyos zenei előképzettség, mondjuk egy kevés általános zenekultúra van szükség a hallgatónak, hogy azt élvezhesse, mégis mindenki emlékedett lélekkel jött el a hangversenyre és mindenki érezte, hogy nem mindennapi művészetnek lehetett a részese.

Eppén ezért nincs igazuk azoknak, akik az ilyen élményektől azzal az indoklással tartják magukat távol, hogy nem értenek a zenéhez, vagy éppen nincsen hallásuk. Az ilyenek nem számolnak azzal, hogy egész életükön egy magunkra kényszerített tévhitnek a hordozói és önként zárják ki magukat minden olyan művészi alkalomtól, amely a lélek művelését, telemelését és gyönyörködtetését hivatott betölteni.

Hiszen a zenei hallás — a jó Istennek a nagy ajándéka — minden embernek közös tulajdona, amellyel csak az nem él, aki éppen nem akar. Ugynevezett „botfüllű” emberek sokkal kevesebb számban élnek, mint ahogyan azt hisszük. Gondoljunk csak azokra az alkalmakra, amikor tömegnéklésnek vagyunk túltanul. Aki egyszer meghallgatja punkósdokor a csiksomlyói kegytemplomban ezrek ajkáról oly fenségesen felszendülni a „Jőjj el Szentlélek Isten” című egyházi éneket, az hamar észreveszi, hogy az éneklők tömegében alig akad egy-egy, aki azt „hamisan” énekel. Már pedig a „botfüllű” ember egy dallamnak még csak elfogadható éneklésre is képtelen.

Kétségtelenül vannak „zenei nyomorékok”, akiknek száma semmivel sem több azokénál, akik mondjuk vakon vagy bécán születnek.

A hozzáértés kérdésében is ugyanilyen tévhitben élnek a legtöbben, amikor azt hiszik, hogy egy hangversenyt csak olyan valaki élvezhet, aki az elődott mű bonyolult szerkezetébe belé tud látni, annak belső, eszmei tartalmát, felépítését lépésről-lépésre tudja követni. Zenei szakembereknek birtokában bizonyosan élményszerűbb lesz a mű hallgatása, de annak hiánya miatt még senki sem kerülhet a kirekesztettek táborába. A műélvezethez, gyönyörködéshez nem csupán a mű megértése, hanem legelőször is a művészi szép megérzése fog vezetni. Érezte is a Dohnányi—Zathureczky hangverseny minden hallgatója, hogy valami rendkívül dologban van része egy az elődott művek, mind magának az elődának tekintetében.

Három szonáta került elődára: Cezar Franck, Dohnányi és Beethoven: Kreutzer szonátja. Mindhárom mestermű egy-egy gyöngyszeme a kamarazeneirodalomnak.

Az Erdélyi Párt programjából.

Két évtizedes kisebbségi sorsunk alatt súlyosan éreztük a múltban Erdélyi szemben történt mulasztásokat. Ezért az anyaországhoz visszatérve, megragadjuk a történelmi alkalmat, legfontosabb erdélyi létkérdéseink megoldására.

1. A Székelyföldnek az ország vérkeringésébe való szervez bekapcsolását sürgetjük. Meg akarjuk akadályozni, hogy a székely népfő ősiége a Kárpátokon túli csapódjék le a székelyországot belső Erdélybe akarjuk letelepíteni. Azonnal meg kell kezdeni a székelyföldi vasúti hálózat kiépítését, utak és víziutak fejlesztését, repülőterek létesítését, a Székelyföld iparosítását és gazdasági kérdéseinek megoldását. A keleti magyar határ biztonsága érdekében a székely határörvidék szervezésének felújítását sürgetjük.

2. A magyarság már a világháború előtt tömegesen elvándorolt és felszívódott az erdélyi sztrányokban. A sztrányoknak a székely népfelleggel való etikai megerősítése mellett lehetővé kell tenni, hogy a sztrányokra a legjobb magyar vezető emberek kerüljenek. Ezért a sztrányokban élő magyar papok, tanítók, orvosok és az egészségügyi személyzet számára megfelelő kedvezményeket kell biztosítani, hogy hivatásukat anyagi gondok nélkül végezhessék.

3. Nem életképes az a társadalom, amelyik minden feladat megoldását az államtól várja. Erdélyben a románuralom alatt a magyar gazdasági, társadalmi és művelődési mozgalmak eleven erje tartotta össze a politikai védővonal mögött a magyarságot. Azt kívánjuk tehát, hogy az erdélyi magyar gazdasági, társadalmi és művelődési szervezetek továbbra is fenntartsanak és működésük minden tekintetben megkönyvültesse. Csak így végezhetünk el maradéktalanul minden olyan magyar feladatot, ami az állam hatáskörén kívül esik, de az erdélyi magyarság megerősítése és az új honfoglalás véghezvitele érdekében tovább nem használható. E célból nem fogunk dolgozni, hogy az erdélyi magyar gazdasági, társadalmi, közművelődési szervezetek tervszerű és céltudatos együttműködése érdekében a „Magyar Szövetség” mielőbb megvalósuljon.

A nagy európai átalakulás idején az Erdélyi Párt a legteljesebb mértékben átérzi azt a felelősséget, amivel egyfelől Erdélynek és Magyarországnak, másfelől Európának is tartozik. Egyrészt kötelességre erre egy a kisebbségi sors mélysegeiben megtörtelt magyarsága, mint az a történelmi erdélyi eszelle, mely magyar

módon képviselte és sugárta azt Európa délkeleti sarkán az európai eszelle örök értékeit. Az idegen elnyomás alatt mélyebben nemzetié vált es a szelle, az egyén helyett a közösség nyomult előtérbe; társadalmi osztályaink közelebb jutottak egymáshoz, a vezetőréteg viselkedése az örök népi alaphoz, az egyházak beleilleszkedtek a nemzetié és munkájába; megtanultunk egyszerre élni és magyarságunkért minden mindent áldozatot meghozni. Ugy érezzük, hogy Erdély magyarságát ezek a lelki és társadalmi változások előkészítették és alkalmassá tették arra, hogy a nemzet legjobbjával az első vonalban haladjon azon az uton, mely az új Európában megújult erős és független, örök történelmi feladatait tudó Magyarország megteremtéséhez vezet. Az Erdélyi Párt az erdélyi magyarságnak megpróbáltatásokban megdöntött lelket, szellemi és erkölcsi erejét ennek a csanak a szolgálataiba kívánja állítani.

Felozslásra kerülő gyár, üzem

gépi, vasanyagberendezését legmagasabbban választólom csak nagyban

10

HIRO ANDRAS

Balatonszentgyörgy

Az irodalmi ponyva kiirtása.

Miért volt szükség az irodalmi ponyvát kiirtani rendeletre.

Egyes könyvkiadók a közepoztályi rétegeken állul elemek szel emi irányítását korlátozás nélkül szolgáltatják ki a ponyvairodalomnak, a legutóbb hazonszerzés alapján. A ponyvatermek 95 százaléka 10 20 30 filléres füzetekből állott. Eddig ezek a nemzeti lelkeben a legnagyobb mértékben vegetáltak. Havonta átlag 3 millió példányszámban került piacra a magyar élettől teljesen idegen szel emü, idegen tárgyú, idegen környezetet ismeretlő olcsó ponyvatermek.

As utolsó tíz év alatt körülbelül husz kiadó cég foglalkozott ugynevezett filléres „irodalmi” termékek ziadásával. As elmúlt évben 36 millió példányszámban jelent meg a leváltányabb, a legmergezőbb leltihata-u ponyvaregeny. Es ehhez 310 vagon papirt használtak fel. A 10 filléres ponyvaregenyekből havonként átlag 100 darab, a 20 filléres-kbó: átlag 30 darab, az 50 filléres-kbó: 5 darab, a 75 filléres-kbó: 8 darab és az 1 pengő-kbó: havonként átlag ugyancsak 8 darab jelent meg.

Statistikai adatok alapján végzett számítások kimutatták, hogy csak a ponyvatermek a kiadóvala la: csak évi egymillióhat-száz ezer pengő hasznot hajtottak, addig mintegy 144 „ironak”, jobban mondva, szellemi kultúra összeen csak évi négyszáz ezer pengő jövedelem jutott. As üzleti vállalkozók 27-szer nagyobb hasznot biztosítottak önmaguknak, mint az 6 asándékaikat kiszolgáló egyéb villemi munkásoknak.

A ponyvakiadók az alacsonyabb szellemi szintenalon álló tömegek alacsonyabb ö-ztőreit, olvasási kezegeget és vágyait kihasználva, hímis ismüretekre tenitották, tisztatlan érzéseire műveltek, sőt nem egyszer egyenesen büntözire csábították füzetekkel az erőteben ifjuságot. Ezért kellett a kormánynak a könyvtermelés területén is mielőbb rendet teremtenie. Nem várható a kormánysat arra, hogy az óriási példányszámban piacra dobott nemtelen ponyvával valaha is versenyképes lehet az a nemes ponyvakezdeményezés, amely a miniszterelnökség nemzetpolitikai szó gátának Nemzeti Könyvtar, vagy a Vitezi Rád Zrínyi Csoportjának Régenyves Hőstörtenetek című olcsó füzetivel példát mutatott ugyan, de a teljesen üzleti haszonra dolgozó ponyvakiadók között követőre nem igen talált. A ponyvatermelés konkurenciájának letörése természetesen uton, nemes versenyyel lehetetlen volt. Szükségessé vált tehát az állami beavatkozás. Így jött létre a rendelet, amely papirgazdasági szempontokat hangoztat, de lényegében a veszedelmesen elburjánzott ponyvairodalom elleni intézkedést jelent. A gyökéresen mego dást jelentő rendelet nem csupán a jövőre intézkedik, hanem az eddigi ponyvatermek ellen is. A rend le ben nincs szó a ponyvairodalom megtartozásáról, hanem csak formális megoidásról, amely a gyakorlati célt tartotta szem előtt. A filléres ponyva meghatározását adja a rendelet, ezért van az, hogy a 3 pengőn aluli értékű könyvek megjelenését külön engedélyhez köti. Es formálisztikus megoldás, de a kormány nem akart irodalom politikát csinálni.

A kormányrendelet lehetőséget adott arra, hogy a nemzeti-rodalmi propagandaminiszter hivatalában megszervezett, 25 külön magyar íróból és újságíróból álló irodalmi véleményező bizottság (ektorátu) kiirson minden hünygyl és büre csábító, hüny-jamot tápláló detektivregényt, hazug kalandponyvát, cowboyokat szerepeltető legiós és kemponyvát.

As irodalmi véleményező bizottság azonban nem csak nagy takarítást végzett a ponyvafronton, hanem egyidejűleg épített is. Öszállította mind-zokat az irányelveket és témaköröket, amelyekből bőségesen vallogathatnak a kiadók, hogy a régi nemtelen ponyva helyébe megteremthessék a nemes ponyvát, amely érdekességben semmivel sem marad el a régítől, de nyelvben, eszellemben, meséjében, irodalmi és magyar.

As olvasó magyar közösségnek kötelessége, hogy öntudatosan támogassa a magyar kormánynak a ponyva kiirtását célzó munkáját.

Öskeresztény hivatalnoknó delutáni alkalmazást keres, gépir.

Ma azért harcolnak katonáink, hogy Európát megvédjék a pusztulástól.

Január 30-án a berlini Sportpalotában a nemzeti szocializmus uralomrajtásának 10 éves évfordulójára Gbbels dr. propagandauygi miniszter felolvasta a Fährer kiáltványát, amelyet az évforduló alkalmából intézett a német néphez.

A kiáltványban a Fährer visszatekint a nemzeti szocializmus tis esztendőjére, amely a német nép felmeletésért folytatott negyzerü és békés munka gyében folyt le. Es a tíves munka a német élet minden vonalán olyan előhaladást és fejlődést teremtett, amilyent egyetlen idegen állam demokrata államvetése sem mutathat fel, amelyben hasonlót csak U orszóság fealtaza rendszere biztosított. A belső munka ével alatt több isben tett a Fährer javaslatot a demokrata országokkal való együttműködésre, amelyeket azonban minden esetben visszautasítottak.

Hitler beavéde hangoztatta, hogy már tis évvel ere-ött megkezdte a bolsevizmus a teraszertü előké-üzletet — valóban óriási méretekben — hogy rajta-üzbenesen Európát. Mi lett volna a német népből és Európából, ha 1941 június 22-én a német védörö as u első pillanatban nem tartotta volna védőpajzsát Európa fölül. Ki hisz ma már az angolok és ferfiak részerül hangoztatott garancáknak és paprossáknak, amelyek szerint el lehetett volna hártani a veszélyt egy olyan hatalommal szemben, amely — mint az amerikai újságírók ma is nyíltan hangoztatják — husz esztendő óta forralja tervét, hogy mint hajdan a népvándorlás vagy a mongol invázió idején, Európát megharobanja, ha turáját megemmelts és népti mindenek-ötöt a szibériai tundrák számára rabzoltságba hozza. Melyik állam lett volna képes szembeállítani ezzel a veszedelemmel?

— Ma csak két lehetőség van — folytatja a Hitler kiáltványa — vagy Németország és a vele szövetségelt népek győznek és ezzel Európa győz, vagy pedig kelet felől betör a legdöbbenetűbb földrésre a bolsevizmus bolsevizta világ, éppolyan pusztítóan és rombolóan, mint az Oroszországban már mag le történt. Csak a világtól elfordult fantszanták vehetik komolyan azt a szidó f-csereget, hogy bármilyen angol vagy amerikai paprossokra vetett nyilatkozat feltartóztatathas egy-ilyen v-áztanstrófiát. Mindz, ami bennünket egyenként érhet, semmi ahhoz képest, amit mindannyiunknak il kellene személedniük, ha a kelet barbár hordái áttömpöyögének földrészeinkön. Ma ezért harcolnak katonáink a kelet végteleen térégeken, hogy Európát megóvják a pusztulástól. Minden egyes emberi élet, amely ennek a harcnak áldozatául esik, a jövőben egészen nemzedékek életét biztosítja. Már 1939 szeptember elsején kijelenttem, hogy mindgy barmi történik is, sem az idő, sem fegyveres erő nem fogja térdre kényesíteni a német nemzetet. Annak felismerésében, hogy ebben a háboruban nem lehet győző és legyőzött, hanem csak életbenmaradt és megsemmisült, a nemzeti szocialista állam azsal a fanatizmussal fogja a küdelmet folytatni, amely a mozgalmat az első pillanattól kezdve lelkeletette, amit or kézbe vette a hatalmat N m-országban. Eppen ezért már 1942 január 30-án kijelenttem, hogy csak az erős tudja a sorcsapások próbát kiállani. A nemzeti szocialista eszme mindentit rá fog vezetni köteleességének teljesítésére és mindenké el fog pusztítani, aki megkísérli, hogy átvonja magát köteleességétől. Es az eszme addig fogja vezetni ezt a harcot, amíg eredményeképpen lemet-ötöveltenik egy új győzelem. Hisz mai napon visszaillesztést vetek az elmúlt évtized eseményeire, akkor mély hála érzése tölt el azok iránt, akiknek ebben a munkában olyan nagy részük volt. Most a nemzet összesített munkáját még fokozni kell. A Volga mentén küzdő katonáink hősiessége figyelmeztetés kell hogy legyen mindenké számúra, hogy a lehető legtöbb megtegye Németország szabadságáért népnépi jövőjéért és tágabb értelemben egész földrészeink fennmaradásáért folyó harc érdekében.

— Elésségeink akarták, hogy a torzias pusztulás eszével fenyegetsek meg a békés városokat és falvakat. De ma már bebizonyozódott, hogy csak hársakat vagy embereket tudnak elpusztítani, a szellemet azonban nem tudják megtörni, ellenkezőleg: csak megacélonnásák azt.

Ami a háború elején sok német férfi és asszony még nem tudott, most már világos előttünk az a harc, amelyet ugyanezek az ellenségek kényszerítettek ránk, mint amelyek 1914-ben népnéki létéről vagy pusztulásáról döntöttek. A Mindenható a legigasságosabb bíró Nemzeti feladatunk azonban köteleességünket ugy teljesíteni, hogy előtte, mint a világ teremője előtt megálhassunk a létért folytatott küdelemben ugy, ahogyan ő rendelkezte. Mi est a küdelmet folytatni fogjuk anélkül, hogy valaha is megindozunk. Nem sajnáljuk sem a munkát, sem az életünket, hogy népnéki elővendő életét biztosítsuk. Egyzer aután ebben a küdelemben ütni fog a nagy óra, melyben népnéki megssabodul a küdel ellenségtől. Hósi halottaink áldozatából, városaink és falvaink romjaiból új élet fog virágvasni, hogy tovább fejlődjen az állam, amelyben hiszünk, amelyért harcolnak és dolgoznak: a nemzeti szocialista nagy Németbirodalom. Ebben a birodalomban aután minden időkre meg less az sz erő, amely szükséges ahhoz, hogy a jövőben is megóvja az európai népek családját a keleti veszedelemektől. A nagy Németbirodalom és vele szövetségese nemzetek eszentel biztosítani fogják közszen azokat az élettereket is, amelyekre anyagi létük fenntartása érdekében ezeknek a népeknek mulhatatlanul szükségük van.

